

“ตีญาแวะไปหาคุณตาบ้างนะลูก วันก่อนบ่นคิดถึงหนูอยู่ ถ้ารู้ว่าหนูกลับจากอังกฤษแล้วไม่เข้าไปหา เดี่ยวก็จะบ่นอีก” ผอ สตรีวัยสี่สิบกว่าที่ดูอ่อนกว่าอายุมาก ใบหน้าสวยตกแต่งไว้อย่างสมวัยและฐานะ ผมชอยสั้นตามสมัยนิยมทำให้ดูปราดเปรี้ยว เย้ยกับบุตรสาว คนสวยที่เกิดจากเพื่อนชายสมัยเรียนมหาวิทยาลัย แต่แยกย้ายกันไปมีชีวิตใหม่ เพราะต่างเข้าใจกันดีว่าเป็นความพลั้งเผลอและความคะนองในวัยหนุ่มสาว ถึงเจตียาจะเกิดจากความผิดพลาด แต่ทั้งพ่อและแม่ก็ดูแลฟูมฟักหล่อเลี้ยงอย่างดี

หญิงสาวร่างบางยกมือเสยผมสีน้ำตาลอ่อนที่จับเป็นลอนหลวมๆ ตามสมัยนิยม ปากอ้มตกแต่งด้วยลิปสติกเนื้อด้านสีแดงเลือดนก ส่งให้น้ำสวยเฉียวขึ้น มองหน้ามารดาผ่านแพนตาหนา พรางผงกหัวรับคำที่ได้ยิน แม้จะไม่ได้อยู่กับผอ แต่ความสัมพันธ์ของคนทั้งคู่ก็ไม่ได้ห่างเหินแม้แต่น้อย

“คะคุณแม่ นี่คุณแพทฝากผ้าพันคอมาให้คุณแม่ด้วยนะคะ กับไวน์ให้คุณตาอีกสองขวด เห็นว่าหายากมาก” เจตียาเอื้อมมือไปหยิบกล่องผ้าพันคอสีส้มแบรนต์หูกกับไวน์ชั้นดีสัญชาติฝรั่งเศส ที่คุณแพทหรือภัสสร คนรักใหม่ของพ่อซึ่งมีวัยต่างกับหล่อนแค่ไม่ถึงสิบปีฝากมา

ให้ ด้วยสนิทสนมกันถึงขั้นที่ภัสสรเป็นผู้เดินทางไปปรับเจตยาจาก อังกฤษหลังจากเรียนจบระดับปริญญาโท เจตยาไม่มีปัญหากับคนรัก ใหม่ของบิดาแต่อย่างใด ภัสสรดูแลรณพลผู้เป็นพ่อหล่อนและหล่อน ในฐานะลูกติดแฟนมาเป็นอย่างดีตลอดเวลา จนการมีภัสสรในชีวิต เป็นความคุ้นเคย และยอมรับหล่อนในฐานะส่วนหนึ่งของครอบครัว

“ยากแล้วหามาได้ยังไง หีมมม ยากจริงๆ นะขอตัวนี้”

ผอรรถของฝากในมือ พอมีความรู้เรื่องไวน์อยู่บ้าง เห็นขอตัวก็ รู้ชื่อชั้นว่าผลิตมาในจำนวนจำกัด และยังเป็นทีนิยมในหมู่คนรักสะสม

“แล้วนี่แม่แพทเป็นยังไงบ้าง สบายดีไหม แม่เจอเขาในงาน วันก่อนยังสวดยิ่งเหมือนตอนคบกับพ่อเราใหม่ๆ คุณพลคงยังหลง เหมือนเดิมสินะ”

ผอรรถถึงคนรักของรณพล บิดาของบุตรสาวที่แยกย้ายกันใช้ชีวิตมาเกือบเท่าอายุเจตยา ภัสสรเป็นสาวสังคมที่เพียบพร้อมด้วยรูปสมบัติและทรัพย์สมบัติ หน้าตาสะสวยแบบหาตัวจับได้ยาก กิริยามารยาทอ่อนหวานเป็นผู้ดีสมกับที่มารดาสืบเชื้อสายจากราชสกุลสายตรง ความรู้ดี มีความสามารถมากมาย บริหารกิจการศูนย์การค้าและพัฒนาที่ดินต่างๆ ของครอบครัวตัวเองได้อย่างดีเยี่ยม คบหาดูใจกับรณพลมาได้หลายปี จนผู้หลักผู้ใหญ่ต่างส่ายหน้าที่ทั้งสองไม่ยอมจัดพิธีแต่งงานให้รู้แล้วรู้รอดไปซะที ทั้งๆ ที่พ่อของเจตยาอายุเลยสี่สิบมาแล้ว และขอแต่งงานตั้งแต่คบกันใหม่ๆ แต่ฝ่ายหญิงต่างหากที่อดออดบอกว่ายังไม่พร้อมจะใช้ชีวิตครอบครัวอย่างจริงจัง ขอทำงานให้เต็มที่ ก่อนที่จะผันตัวเองมาเป็นช่างเท้าหลังคอยสนับสนุนเส้นทางการเมืองของว่าที่สามี

ส่วนตัวหล่อนเองก็รู้จักภัสสรมาเป็นสิบปี ด้วยหญิงสาวเป็นน้องสาวคนสุดท้องของเพื่อนสนิทที่ร่ำเรียนต่างประเทศมาด้วยกัน เห็นมาตั้งแต่วันแรกๆ ที่รณพลตกหลุมรักหญิงสาว เพียรจับอยู่หลายปีจน

ผู้หญิงรับรัก

“คุณแพทเขาก็ดูสวยเสมอแหละค่ะ อายุเขาเท่าไรเอง คุณพ่อก็รักก็เอาใจเหมือนเดิม จนบางทีตีญาอย่างแอบจนว่าจะหลงแพนอะไรขนาดนั้น”

เจดियाพูดไปก็ทำปากยื่นไปเหมือนจะไม่พอใจ แต่จริงๆ แล้วหล่อนก็เปรยไปอย่างนั้น รณพลรักและดูแลหล่อนดีเสมอ ถึงแม้บุพการีของหล่อนจะเก็บกระเป๋ากัน แยกทางกัน คงไว้แต่สถานะเพื่อน ทั้งคู่ก็ทำหน้าที่พ่อและแม่ได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง และยังคงสัมพันธ์อันดีเพื่อนได้อย่างดี แต่ตามประสาคนที่มีแต่คนเอาใจก็มีบ้างที่จะรู้สึกขุ่นมัว เพราะภัสสรหมักได้ได้รับความสนใจจากบิดาหล่อนแบบเกินพอดีอยู่เสมอ

“จะมานอนอะไร นี่พ่อเราเพิ่งออกรถใหม่รับขวัญไม่ใช่เหรอ ไปๆ กลับบ้านได้แล้ว เดี่ยวแม่มีประชุมผู้บริหาร แล้วเราเจอกันวันเสาร์นะลูก คุณแม่จะขึ้นมาจากภูเก็ต ไว้เราค่อยทานข้าวกัน” ผอ.จุบลงบนหน้าผากมนของบุตรสาวคนสวย ก่อนจะเรียกเลขาฯ ให้เดินลงไปส่งเจดियाที่หน้าตึกเพื่อขับรถกลับบ้าน แยกย้ายกันทำหน้าที่ของตัวเองต่อไป

เจดियाขับรถออกมาตามถนนทองหล่อเรื่อยๆ หลังจากรับโทรศัพท์จากอนุวัต กะเทยไทยร่างใหญ่ เพื่อนสนิทที่ร่ำเรียนที่อังกฤษมาด้วยกัน ตกลงกันว่าจะนัดดื่มกาแฟเวลาเนื่องจากยังมีสถานภาพตกงานแบบอภิสหิทธิชน หรือว่าง่าย ๆ คือ ยังอยากพัก ขอใช้เวลาหลังเรียนจบกันตามสบายก่อนแยกย้ายกันไปช่วยธุรกิจที่บ้าน

คิดอะไรเพลินๆ อยู่ โทรศัพท์เครื่องบางเฉียบก็ส่งเสียงร้องดังหญิงสาวออกจากภวังค์ได้

“น้องตีญา คุณพ่อถามว่าหนูจะมาทานข้าวกับพวกเราไหมคะ”

ภัสสรกรอกเสียงหวานมาตามสาย หญิงสาวผู้นี้คือสตริวิทย์สิบ-

เก๋อย่างสามสิบ คนรักของผู้เป็นพ่อหล่อน เข้ามาในชีวิตหล่อนได้เจ็ดปีแล้ว มีใบหน้าสวยสะกดคนมอง พูดจาอ่อนหวานสะกดหูคนฟังชาติตระกูลดีงาม เรียกว่าเป็นเซเลบริตี้สาวที่ทุกคนจับตามองและชื่นชม หนุ่มๆ ใจกล้าหลายคนยังเวียนมาขายขนมจีบแบบไม่เกรงกลัวอิทธิพลบิดาของเจติยาที่รับตำแหน่งคนรักมาหลายปี

เป็นที่ทราบดีว่าพ่อหล่อนหลงแฟนเด็กขนาดที่ตามจีบตั้งแต่ฝ่ายหญิงยังเรียนอยู่มหาวิทยาลัยในต่างประเทศ ทั้งๆ ที่ก็มีข่าวลือว่าภัสสรมีแฟนหนุ่มระหว่างอยู่ที่โน่น แต่ภณพลก็ไม่สนใจ เดินหน้าจีบเต็มสูบ จนฝ่ายหญิงเรียนจบกลับมาอีกเกือบปีถึงได้ยอมตกลงปลงใจคบกับบิดาหล่อนที่มีอายุต่างกันถึงสิบกว่าปี แต่ยังไม่ยอมแต่งงานด้วยไม่ว่าภณพลจะขู่จะปลอบอย่างไร

“คุณแพทอยู่กับคุณพ่อหรือคะ อยู่ที่ไหนกัน ตี๋ญาติเพื่อนไว้แต่อาจจะไปทัน” เจติยาตอบแม่เลี้ยงเสียงใส ไม่มีร่องรอยการขัดแย้งใดๆ

“พี่อยู่ข้างนอกจ้ะ กำลังจะไปทำผม คุณพลโทร. มาถามว่าเราสองคนจะทานอะไรตอนเย็น แต่ไม่ขึ้นนะคะ เห็นว่าถ้าสาวๆ ไม่สะดวกก็ว่าจะไปดื่มกับเพื่อนแทน “ภัสสรหัวเราะเบาๆ ระหว่างพูดกับลูกสาวของคนรัก “พี่คงไม่มีทางเลือก เดี่ยวคุณพลจะอน ตี๋ญาติจะไปกับพี่กับคุณพ่อไหมคะ”

“เอาสิคะ คุณแพทนัดคุณพ่อค้าหน่วยสิ เดี่ยวตี๋ญาติมากาแพกับอิตส์เสร็จจะตามไปหานะคะ” เจติยาสนทนาไร้สาระกับแม่เลี้ยงต่ออีกสองสามคำ เช่นว่าทำผมร้านไหน หรือว่าทำไมรอติดจัง ก่อนจะต่างฝ่ายต่างวางสายกันไป

ไม่นานหลังจากที่หมายแรก รถสปอร์ตหรูสัญชาติเยอรมันก็เลี้ยวปราดเข้ามาจอดเทียบในบริเวณคอมมูนิตี้มอลล์ชื่อดังกลางกรุงสาวร่างบางสวมกางเกงยีนส์กินนี่พอดีตัวกับเสื้อยืดสีขาวแบบโอเวอร์

ไซซ์ดูสบายๆ สะพายกระเป๋าแบรนด์เนมใบจิ๋วราคาไม่จิ๋วเหมือนขนาด
ผมยาวสลวยสีน้ำตาลทิ้งตัวลงกลางหลัง ท่วงท่าการเดินจับตามอง
ก้าวยาวๆ พลางโบกไม้โบกมือให้เพื่อนที่นั่งจิบกาแฟอยู่ในที่นั่งด้าน
นอกร้านแบบคนมีจิตชวนมอง

“ติ๋ญ่า!”

“เห็นแล้ว จะตะโกนทำไม” หญิงสาวโคลงศีรษะเบาๆ อย่าง
เอือมระอากริยาเกินพอดีของสหายสนิท “ทำไมมานั่งข้างนอก ไม่ร้อน
หรือข้างในเต็ม” หล่อนชะโงกหน้าเข้าไปดูในร้านกาแฟก็พบว่า
มีที่เหลือเยอะแยะ แต่ก็ได้คำตอบจากปากเพื่อนรักว่า

“ผู้ชายหล่อบานเลย อากาศไม่ร้อน แต่กูร้อนรุ่ม” อนุวัตทำท่า
อ้อนระทวยส่งสายตาให้หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ที่เดินผ่าน “โอ๊ย หล่อ
โอ๊ตเบ๊อ” ปากว่าไม่ชอบใจ แต่แวตาระริกระรีเป็นประกายเสียจน
เจตียอดไม่ได้ต้องเหินบนนม

“ฉันเห็นแกเปลี่ยนผู้ชายเป็นว่าเล่น ยังจะมาร้อนรุ่มอะไรอีก เห็น
มีกินไม่ได้ขาดปาก”

หญิงแท่นแบบไม่เอาจริงจนชายหนุ่มแบ่ปาก ต้องเปลี่ยนเรื่อง
เปลี่ยนประเด็น ไม่งั้นก็คงวนเวียนอยู่แต่เรื่องของตัวเอง

“โอ๊ย ก็เรื่องของฉันมะ ว่าแต่แกเหอะ ไปหาแม่มาเป็นไงบ้าง”
อนุวัตถามถึงผอ มารดาบังเกิดเกล้าของหญิงสาว ด้วยรู้ว่าหาก
เพื่อนสาวอยู่เมืองไทย เจตียาจะเจอมารดาประมาณสัปดาห์ละสองถึง
สามครั้ง เพราะอาศัยอยู่กับบิดา โดยที่ผู้เป็นพ่อมีคนรักใหม่ที่คบกัน
มาเนิ่นนาน ถึงกระนั้นความสัมพันธ์ของพ่อแม่ลูกและว่าที่แม่เลี้ยงก็
ไม่ได้มีปัญหาแต่อย่างใด กลับดูสมัคสมานสามัคคีเป็นที่กล่าวถึง
ในวงสังคม

“ก็ดีแะ เหมือนเดิม คุณแม่ยังเหมือนเดิม นี่ฉันไปมาเป๊ปเดียว
นะ แวะเอาของฝากจากคุณแพทไปให้คุณแม่กับคุณตาแล้วก็ออกมา

เลย”

ได้ยืนแบบนั้นนอนวัดก็พักหน้ารับ รู้สึกยินดีที่เพื่อนมีความสุขในชีวิต ไม่มีปัญหาบ้านแตกอย่างที่ใครๆ เขากังวลกัน

“แกโชคตินะนั่งตีญา ว่าที่แม่เลี้ยงแกไม่เง่า ที่สำคัญฉันชอบมากกกที่นางสวย วันก่อนฉันเจอคุณแพทของแกที่ฟิตเนสละ หนุ่มๆ จิ้มมองตามตาเป็นมัน หนูนางยังเซี่ยะอยู่เลย ไม่แปลกใจที่พ่อแกหลงหัวปักหัวปำ นี่ถ้าพ่อแกไม่โหดเบอร์นั้นนะ มีคนแย่งจับแน่ๆ”

เพื่อนรักเอ๋ยถึงถึงกิตติศัพท์ความเอาเรื่องของบิดาของเจติยา คงเพราะทั้งสืบเชื้อสายจากนักการเมืองที่มีอิทธิพลในท้องถิ่น และทั้งพื้นเพนิสัยส่วนตัวที่รู้กันเป็นอย่างดีในสังคม

“ขนาดคุณพ่อโหดนะ ไปไหนที่ผู้ชายยังกล้ามองตามคุณแพทตาปรอยจนฉันเสียวสันหลังแทน” เจติยาเบะปาก ถึงแม่หล่อนจะยอมรับภัสสร แต่ความอิจฉาแบบผู้หญิงก็ยังมียออยู่ อดไม่ได้เมื่อเห็นคนสวยกว่า เก่งกว่า ยิ่งเพียบพร้อมไปเสียทุกอย่างแบบนั้นด้วยแล้ว “ขนาดอายุตั้งเท่าไร แพนก็มีเป็นตัวเป็นตน ยังมีคนพร้อมเสนอเป็นตัวเลือก ทำบุญด้วยอะไรก็ไม่ว่า คุณฉันสิ ชีวิตรักกันไปไม่มีขึ้นดี”

เจติยาเปรียบเปรยกับตัวเองบ้าง ถามว่ากับคนรักที่เพิ่งเลิกรักกันไปนั้นเจ็บแค้นเสียใจเข้าขั้นสาหัสหรือไม่ ก็เปล่า แต่คงเป็นอาการเสียหน้ามากกว่า

“แล้วนี่ยังงี้ โสดแน่ๆ ไซ้ใหม่ ได้ข่าวว่าพี่วินของแกลายออกน่ากลัวอะ”

อนูวัดเอ๋ยถึงคนรักของคนตรงหน้าที่ดวงกันมาหลายปี แต่ฝ่ายชายเรียนจบกลับมาจากต่างประเทศก่อนหนึ่งปี ช่วงเวลาที่ห่างกันนั้นกันอกกายนอกใจเพื่อนเขาเป็นที่เรียบร้อย เจติยาเพิ่งจะจับได้คาหนังคาเขาไปเมื่อวันก่อน

“อ้อ นี่คือนี่ช็อกอยู่ ถ้าแกเปิดประตูไปเจอแบบฉันก็เจ็บเหมือน

กันแหละ พุดแล้วชนลูก นี่ขนาดฉันว่าฉันเซลฟีนะ ยังรับไม่ได้”

หญิงสาวเสยแว่นตากันแดดอันสวยขึ้นคาดบนศีรษะพลางจับกาแฟที่บาร์ิสตาเอามาวางเสิร์ฟให้เมื่อสักครู่ พลางนึกถึงเหตุการณ์วันนั้นที่หล่อนกลับมาจากอังกฤษและหวังจะเซอร์ไพรส์แฟนหนุ่ม แต่กลับเป็นฝ่ายประหลาดใจเสียเองเมื่อเปิดประตูคอนโดหุ่ย่านหลังสวน แล้วพบว่าคนรักกำลังโกลกกับหญิงอื่นอยู่แบบถึงพริกถึงขิง เจตียาจึงตัดการติดต่อกับคนรักทุกทาง ไม่หวังให้วินวัฒน์แก้ตัวใดๆ ทั้งๆ ที่เห็นว่าทำยที่สุดแล้วเขาก็ต้องเลือกหล่อน เพราะวันนั้นเขารีบผล่ออกจากสตรีร่างเล็กตัวขาวคนนั้น ตาสีตาเหลืองความหากางเกงมาใส่เพื่อวิ่งตามหล่อนออกมา แต่ความคิดยังลอยไปไม่สุดทาง หญิงสาวก็ต้องหลุดออกจากภวังค์เมื่ออนุวัตผาดมือหนาตามไซส์ลงบนต้นแขนหล่อนแบบไม่ออมแรง

“แก!” อนุวัตส่งเสียงดังประกะบจ้งหวะที่ตีแขนเจตียาเผียะๆ

“อะไรนังไอ้ต เจ็บ”

เจตียาเอ็ดเพื่อน แต่ก็มองตามมือที่ชายหนุ่มชี้ไป เพราะมันใจว่าสิ่งที่อนุวัตเรียกให้ดูต้องเอาเรื่องแน่นอน ไม่เช่นนั้นเพื่อนชายใจหญิงคงไม่ออกมาการถึงเพียงนี้

“หล่อลาก แกดูสิ”

เจตียามองตามนิ้วอนุวัตไป พบว่าปลายทางคือนรูขรู้งสูงใหญ่ ใบหน้าคมเข้ม จมูกโด่ง หน้าผากกว้าง ริมฝีปากบางเฉียบ ผนวกกับรูปร่างกำยำแบบคนออกกำลังกายสม่ำเสมอ กำลังยืนคุยโทรศัพท์ แต่หันหน้ามาทางหล่อนกับอนุวัต มือข้างหนึ่งสอดอยู่ในกระเป๋ากางเกง ในขณะที่มืออีกข้างถือเครื่องมือสื่อสาร ปากขยับน้อยๆ เหมือนรับคำปลายสายมากกว่าจะเป็นฝ่ายดำเนินการสนทนา

“เขามองมา แก! เขาชอบฉันแน่ๆ” คนช่างมโนยังไม่หยุดกรีด-กรีด

เจตียายืมชั้นความลับของเพื่อน แต่ตาก็มองเป้าหมายของ
อนุวัตในวันนี้ โดยไม่ทันรู้ว่าชายหนุ่มก็มองมาทางที่หลอนนั่งจริงๆ แต่
ไม่ได้เพราะมีความสนใจทางผู้ชาย ไม่ว่าจะกับเจตียาหรืออนุวัต

“คุณโชคครับ คุณโชค” ยุทธเรียกผู้เป็นนายซ้ำๆ สามสี่ครั้ง เลย
ทำให้ชายหนุ่มหลุดออกจากภาพตรงหน้าและสิ่งที่คิดในสมองทันที

ศุภโชคหันมาจากผู้หญิงหน้าสวยคนนั้นขณะนั้นก็แน่ใจว่าจะไร
มันจะพอเหมาะพอเจาะกับสิ่งที่เขาคิดอ่านจะทำแบบนี้ และเลิกคิดไ้
คนสนิทจึงเป็นคำถามว่าต้องการอะไร เพราะเขายังติดธุระกับปลาย
สายอยู่ มองภาษามือของคนสนิทที่ได้แต่ชี้ไปชี้เบตีความได้ทำนองว่า
รธมาแล้ว

ชายหนุ่มเลยพยักหน้าเป็นสัญญาณรับทราบอีกที แต่ก่อนจะ
ขึ้นรถยังไม่วายหันกลับไปมองอีกครั้งเพราะรู้สึกเหมือนมีคนมอง แล้ว
รีบเดินขึ้นรถไปตามที่คนสนิทให้สัญญาณเพราะยังมีธุระต่ออีกหลาย
ที่ จนยุทธต้องมองตามสายตาไปพลางอึ้งมึน คิดเองเออเองว่าที่เรียก
แล้วผู้เป็นนายไม่หันเพราะติดใจสาวสวยแสนเปรี้ยวคนนั้นแน่เลย

“ยุทธ...แวะร้านเดิม และเลยไปร้านพี่เปิดหน่อย” ศุภโชคลด
กระแจะระหว่างคนขับกับห้องโดยสารลงเพื่อแจ้งความต้องการของ
ตนเองให้คนสนิททราบ ทุกครั้งที่เขาขึ้นมากรุงเทพฯ เขาจะต้องแวะดื่ม
กาแฟที่ร้านประจำที่ดื่มมาตั้งแต่สมัยเรียน ทั้งๆ ที่ร้านกาแฟดังกล่าว
ตกแต่งแบบอิงลิชวินเทจ ดูน่ารักกระจุ่มกระจิมหวานแหววเกินกว่าจะ
เป็นรสนิยมของชายหนุ่ม แต่ที่เขาชอบมาเพราะทุกครั้งที่มาชวนให้เขา
คิดถึงคนที่อยู่ในหัวใจเขาตลอดเวลา

“ร้านตัดผมหรือครับ นายหัวนัดไว้หรือยัง”

ยุทธย้ำความมั่นใจอีกที เพราะถ้าจำไม่พลาด ช่วงที่ตัดผม
ประจำให้เจ้านายหาคิวได้ยากเย็น ต้องนัดกันล่วงหน้าเป็นสัปดาห์
ส่วนเรื่องร้านเดิมนั้นเขารู้ดีว่าคือที่ไหน ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าเจ้านาย

ติดใจอะไรกับร้านหน้าตาก็ก๊ากแบบนั้น แต่ก็ขัดไม่ได้

“นั่นแหละ”

ศุภโชคบอกแบบไม่ใส่ใจ เขาไม่ได้คิดจะไปตัดผมหรอก แต่เพราะสายเมื่อครูที่โทร. เข้ามาแจ้งว่าภัสสรกำลังเดินทางเข้าไปที่นั่น ในใจก็นึกถึงหน้าสวยของคนที่เขาเจอเมื่อครู่นี้ เขาจำได้แล้วว่าเห็นหล่อนในแฟ้มข้อมูลที่เขาให้คนคอยรายงานเกี่ยวกับไอ้ตัวร้ายที่มันขี้หัวใจเขา

“ลูกสาวฉันหรือ หิ...หัวใจของมึงเลยสินะ” พอนึกถึงปลายเหตุได้ ศุภโชคก็ต้องนึกถึงต้นเหตุที่ทำให้เขารักใคร่ไม่ได้จนทุกวันนี้... ภัสสร...ถึงจะผ่านมาหลายปีก็เหมือนเขาปล่อยให้ทุกอย่างผ่านไป แต่เชื่อเถอะว่าศุภโชคมีเหตุผล และดูเหมือนว่าหมากตัวสำคัญที่จะช่วยให้เรื่องนี้จบลงแบบเสียหน้าตามากที่สุดก็โผล่หน้ามาให้เขาเห็นแล้ว

ชายหนุ่มสั่งเอสเพรสโซ่ดับเบิลชอตแบบที่ต้องการใส่แก้วพกพา ก่อนจะเดินออกมาจากร้านก็ปรายตาไปมองมุมประจำที่หากผู้หญิงคนนั้นมาด้วยจะชอบนั่งนักหนา มุมปากกระตุกยิ้มแบบที่บอกตัวเองว่ายิ้มแค้น นึกถึงที่ใครก็ยังเจ็บไม่เคยจางว่าทำไมหล่อนถึงทิ้งเขาไป ศุภโชคบอกตัวเองครั้งที่ไม่ว่ากี่ล้านว่าที่ยังหวนนึกถึงเจ้าของนัยน์ตาวานishing ปากเล็กข้างอ้อนนั้นเพราะเขาแค้น เขาเจ็บ และฝังใจกับสิ่งที่หล่อนทำ แต่ความชิงชังในใจที่มีต่อผู้หญิงคนนั้นไม่มากไปกว่าไอ้มาเฟียที่กล้าแย่งคนรักไปจากเขา

ศุภโชคคิดซ้ำๆ ว่าถ้าสบโอกาสเมื่อไร คนอย่างเขาที่ตอนนี้อยู่เพียงพร้อมไปเสียทุกอย่าง ไม่ใช่นักศึกษาขอเงินพ่อแม่ใช้เหมือนแต่ก่อนจะเอาคืนคนคู่ นั้น และทุกคนที่ไอ้ตัวร้ายรักให้สาสม ให้คุ้มกับที่เขาให้คนคอยรายงานข้อมูลของทั้งคู่ให้ทราบตลอดเจ็ดปีที่ผ่านมา เพราะความเจ็บยังทำให้เขานึกถึงหล่อน ดังนั้นไม่นานคงถึงคราวที่ใครสักคนต้องชดใช้

“ครับคุณอร คุณพ่อแจ้แล้วครับ” ศุภโชคตอบรับคู่สนทนา
ระหว่างกลับมานั่งบนรถ เห็นสภาพการจราจรแล้วก็หัวน้ใจว่าจะไป
ไม่ทันเห็นหน้าภัสสร เพราะหากพลาดคราวนี้ ตารางเขาคงวุ่นๆ ติดกัน
ไปอีกหลายวัน ยิ่งได้พบลูกสาวของรณพลโดยบังเอิญเมื่อครู่นี้ทำให้
รู้ว่ามีย่อกหลายอย่างที่ต้องรีบจัดการ แต่จะให้รอจนกว่าจะได้ขึ้นมา
กรุงเทพฯ ครึ่งหน้าเพื่อเจอหน้าหวานๆ ของหญิงสาวก็คงทนไม่ไหว
เพราะตลอดหลายปีที่ผ่านมาแม้จะบอกตัวเองให้เอาใจออกหาก แต่
เขาก็ให้คนตามสืบ ตามดู และตัวเขาเองก็ตามไปมองอยู่แบบน้

“เอาเป็นว่าวันเสาร์พบกันนะครับ ระหว่างนี้ขอผมพิจารณา
กรรมธรรม์ก่อน”

ศุภโชควางสายหลังจากคุยรายละเอียดเกี่ยวกับประกันชีวิต
แบบฟรีเมียมที่บิดาเขาเลือกซื้อเป็นฉบับที่เท่าไรก็ไม่รู้ นัยหนึ่งเพื่อ
จัดการเงินนอกระบบให้ถูกกฎหมาย อีกนัยหนึ่งก็ถือเป็นการลงทุนที่
คุ้มค่าพอตัว เพราะสามารถระบุดอกเบี้ยที่ผู้ซื้อต้องการในแต่ละปีได้
ตามความต้องการ ซึ่งบริษัทประกันยินดีเสนอโปรโมชั่นพิเศษให้ลูกค้า
ระดับเขาเป็นการส่วนตัว

“คุณโชคมีนัดกินข้าวกับคุณแซนดี้เย็นนี้นะครับ” ยุทธเตือนทันที
ที่ศุภโชควางสาย เขาหมายถึงนัดของเจ้านายหนุ่มกับนางแบบดาวรุ่ง
พุ่งแรงที่กำลังโด่งดังจากการประกวดสาวเซ็กซี่ประจำปีของนิตยสาร
เพื่อคุณผู้ชายโดยเฉพาะ

“อืม”

นายหัวรูปหล่อรับคำอย่างขอไปที พลางนึกถึงแม่สาวหน้ามนที่
บังเอิญเจอขณะเขามาพบลูกค้า กิริยาน่ารักเป็นธรรมชาติ ใบหน้า
หวานละมุนสะดูดาเขาตั้งแต่แรกเห็น เสียายที่ชวยเกิดมาเป็น
ลูกสาวของคนชั่วๆ อย่างรณพล ไม่เช่นนั้นชีวิตอาจจะต้องเจอเรื่อง
เลวร้ายแบบนี้

“นายจะให้คุณแซนดี้มาหาที่คอนโดก่อนไหมครับ” ยุทธถามเอาใจนาย เพื่อศุภโชคจะอยากผ่อนคลายอารมณ์แบบถึงเนื้อถึงตัว

“ไม่ต้อง บอกให้ไปเจอกันที่ร้านตามเดิมนั้นแหละ”

พูดจบศุภโชคก็กดกระจกกันระหว่างคนขับกับผู้โดยสารขึ้น เป็นสัญญาณว่าไม่ต้องการการรบกวนใดๆ

หากใครไม่รู้จักศุภโชคคงเห็นว่าเขาเป็นผู้ชายที่หยาบกระด้าง ไม่ใส่ใจความรู้สึกใคร ที่สำคัญออกจะบ้างานจนเกินพอดี สาวๆ มีมาไม่ได้ขาด แต่กลับไม่ลงหลักปักฐานกับใครอย่างแท้จริง มีแค่ความสัมพันธ์ชั่วคราวหรือค่างคั่นแค่นั้น จนมีเสียงวิพากษ์วิจารณ์ว่าเขาเป็นพวกกินกันเอง แต่ศุภโชคก็ไม่เคยสนใจ เพราะเขารู้ดีว่าสาเหตุใดที่ทำให้เขาไม่เปิดใจกับใคร...เพราะหญิงสาวที่เป็นรักแรกในอดีต

รถตู้เอกประสงค์ราคาแพงจอดลงหน้าชาลอนชื่อดังที่

เหล่าเซเลบ ไฮโซ และคนในวงการบันเทิงมักมาใช้บริการ ศุภโชคมีนัดแบบไม่ได้นัดกับสไตลิสต์ชื่อดังของเมืองไทย หลายครั้งที่ไม่มีเวลาจำเป็นต้องตัดผม แต่เขาก็แวะเวียนมาตัดท่ายเพราะรู้จักกันมาเป็นสิบปี คราวนี้ก็เหมือนโชคจะช่วยเพราะคุณเปิดออกมาส่งลูกค้าที่หน้าร้านพอดี ทำให้เห็นชายหนุ่มซึ่งกำลังก้าวลงจากรถ จึงเอ่ยทักขึ้นด้วยความดีใจ

“คุณโชค...จะทำไมไม่บอกก่อนคะ” เปิดกราบแทบอกศุภโชคด้วยกิริยาชดช้อยเกินสตรี ชอบจริงๆ ผู้ชายหล่อล้ำล้ำมันแบบนี้

ใบหน้าหล่อของศุภโชคมีรอยยิ้มตามมารยาทนิดหน่อยพอเป็นพิธี เขารีบยกมือไหว้หัวหน้าทีมผมแฟชั่นวิกชื่อดังแบบคนได้รับการอบรมมาดี ทั้งๆ ที่มีอย่างถือแก้วกาแฟที่ได้มาจากร้านประจำอยู่

“สวัสดีครับพี่เปิด พอดีนัดแคนเซลครับ ผมเลยแวะมาเสี่ยงดูเผื่อจะมีคิวว่าง” ศุภโชคอ่อนเสียงหวานใส่คนที่รู้ดีว่าชอบส่งสายตาให้

เขา คบเป็นเพื่อนเป็นพี่เป็นน้องได้ แต่เขาไม่ได้นิยมแบบนี้

“เหมมม ไม่ว่างพี่ก็ต้องว่างให้คุณโชค” เปิดยกมือเกลี้ยผมของชายหนุ่มที่สูงเลยตัวเขาไปมาก อาจจะยังไม่ต้องตัด แต่ได้แต่งสักหน่อย ก็คงยังทำให้ศุภโชคดูเฉียบขึ้น

“ขอโทษด้วยนะครับที่ไม่ได้บอกก่อน” ชายหนุ่มเอ่ยอีกที พยายามสอดสายตามองหาคนที่เขามาแอบมองเพราะยังไม่ได้รับแจ้งจากสายสืบว่าหล่อนออกจากที่นี่ไปแล้ว

“ไม่เป็นไรเลยคะ นี่พี่เพิ่งเซตผมลูกค้าสุดที่รักอีกคนเสร็จพอดี”

เปิดฝายมือเข้าไปในร้าน เป็นจังหวะที่ศุภโชคมองตามมือเข้าไป แล้วหัวใจก็เกือบหยุดเต้นเมื่อประตูกระจกอัตโนมัติเปิดออกให้เห็นใบหน้าสวยของคนที่เคยเป็นเจ้าของหัวใจในอดีต หล่อนกำลังยิ้มหวานให้พนักงานที่ยืนอยู่ด้านในร้าน หัวใจศุภโชคกระตุกดูบเหมือนทุกครั้งที่มาแอบมอง...เจ็ดปี...ภัตตรยังเหมือนเจ็ดปีที่แล้วไม่มีผิด ไม่ว่าเวลาผ่านไปแค่ไหน มือแกร่งกำแก้วกาแฟที่ได้มาจากร้านโปรดของหล่อนแน่นราวกับจะเตือนสติตัวเองว่านี่ไม่ได้กำลังฝันไป คนตรงหน้าไม่ใช่ภาพลวงตา นี่ถือได้ว่าเป็นครั้งแรกที่เผชิญหน้ากันจริงๆ หลังจากห่างกันไป

“โชค...” ภัตตรเองก็หลุดเสียงออกมาเหมือนพึมพำกับตัวเอง มากกว่าจะเป็นการเรียกชื่ออีกฝ่าย เบาจนเกือบจะเป็นกระซิบ ใบหน้าซีดเผือด รอยยิ้มหวานหายไปจากหน้าสวย นานแล้วสินะที่หล่อนไม่ได้เจอผู้ชายตรงหน้าเลย ตั้งแต่วันที่หล่อนตัดสัมพันธ์กับเขาไป ร่างสูงใหญ่ตรงหน้าดูดีขึ้นตามอายุแบบบุรุษโตเต็มวัย เขาดูคมสันกว่าคราวที่ได้พบกันครั้งแรก ร่างสูงกำยำแบบคนที่ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี ไม่มอมชะลูดเหมือนสมัยก่อน

ปากศุภโชคเองก็ไม่แพ้กัน เพิ่งรู้สึกในวันนี้ว่าแผลในอดีตที่คิดว่าหายแล้ว แต่จริงๆ ใจยังกรุ่นๆ อยู่ ผู้หญิงคนนี้ได้หัวใจเขาไปตั้งแต่

แรกเห็นเมื่อหลายปีก่อน และเป็นคนเดียวกับที่ทิ้งหัวใจเขาเพื่อไปคบกับลูกนักการเมืองใหญ่ ศุภโชคพยายามไม่เข้าเมืองกรุงอยู่นานเพราะไม่อยากพบภัสสร ไม่แม้แต่จะอ่านหนังสือพิมพ์เพราะมักมีข่าวคราวของหล่อนปรากฏให้เห็นอยู่เสมอ แต่ก็ทำได้อยู่แค่สามเดือน จากนั้นก็ให้คนคอยติดตามแจ๊สข้าว และแอบตามไปดูว่าหล่อนมีความสุขหรือไม่ทุกครั้งที่เขาขึ้นมาจากภูเก็ต จนยุทธซึ่งเป็นคนสนิทเคยใจกล้าเอ่ยถามว่าถ้าแค้นจะอยากรู้เรื่องของภัสสรไปทำไม แถมยังบอกทุกคนว่าเลิกรักผู้หญิงคนนี้ไปแล้วด้วย และเขาตอบไปว่าแค้น...ไม่ได้รัก

จนเมื่อไม่นานมานี้ บิดาของเขาเริ่มวางมือจากธุรกิจ ทำให้ศุภโชคต้องเข้ามาดูแลบริษัททั้งหมด มีเหตุให้ต้องขึ้นกรุงเทพฯ บ่อยกว่าที่ชายหนุ่มพยายามหาเรื่องมา

ความรู้สึกหวือวในหัวอกที่เกิดขึ้นคือความเจ็บ แค้น และโกรธที่คนสวยคนนี้บังอาจทิ้งเขาไป...ใช่ไหม

“แพท ไม่เจอกันนาน สบายดีนะ” ประโยคทักเหมือนคนไม่รู้สึกอะไร แต่ในใจสับสนร้อนรุ่มอย่างบอกไม่ถูก นี่คือการแค้นใช่ไหมที่รู้สึก ศุภโชคพยายามหาคำตอบให้อาการใจเต้นไม่เป็นสำเหิงออกท่วมตัว

“สะ...สบายดี โชคดีค่ะ” ภัสสรพยายามปรับเสียงให้เป็นปกติ หน้าสวยเริ่มมีสีเลือดขึ้นมานิดหนึ่ง ตรงหน้าคือคนที่หล่อนพูดได้เต็มปากว่ารัก

“ก็สุขๆ ดิบๆ ตามประสา”

ชายหนุ่มตัวโตโหล่เล็กน้อย แต่ก่อนที่สองหนุ่มสาวจะได้ย้อนความหลังกันไปมากกว่านี้ เปิดผู้ยื่นฟังเป็นพยานอยู่นานก็เอ่ยขึ้นขัดจังหวะการสนทนา

“รู้จักกันหรือคะ คุณโชค น้องแพท” เปิดยกมือขึ้นทาบอกสัญลักษณ์นกกระทายักแรงเสมอ สองคนนี้ไม่รู้จักกันธรรมดาแน่ นัยน์ตา

ไหววูบของศุภโชคกับอาการก้มหน้าลงต่ำของภัสสร หน้าเตี้ยแดง
เตี้ยซีด กำลังบอกเขาว่าสองคนนี้มีซัดตึงรองเกินกว่าคนที่รู้จักกัน
ทั่วไป

“ครับ นานแล้ว หลายปี”

เสียงศุภโชคแข็งกระด้างเหมือนคนไม่แคร์กัน คงมีแต่แวตาว
เงี้ยวอนันันละที่พอบอกได้ว่าสองคนนี้มีเรื่องอะไรกันมาก่อน แถม
อาการไม่สบตาคนของภัสสรอีก ทำให้เปิดมโนใจว่าต้องเคยกินกันแน่ๆ
แต่ยังไม่ทันได้ชุดคุยอะไรต่อไป ผันของการที่จะเผือกเรื่องชาวบ้านก็
ต้องสลาย เพราะภัสสรเอ่ยปากขอลาจากสถานการณ์ที่ไม่คาดฝัน
ตรงนี้

“แพทไปก่อนนะโชค เตี้ยมมีนัดตอนเย็น นี่ยังมีธุระต่ออีกสอง
ที่”

ภัสสรหมายถึงนัดทำเล็บที่ดูจะสำคัญระดับชาติขึ้นมาทันที
เพราะต้องการปลีกตัวจากสถานการณ์น่าอึดอัดกระอักกระอ่วนนี้ หลายปี
แล้วที่ไม่ได้เจอผู้ชายตรงหน้า ไม่รู้ว่าควรทำตัวและพูดจาอย่างไรให้
เหมาะสม

ส่วนอีกฝ่ายก็ไมรู้ผีตนใดเจาะปากให้พูด ศุภโชคเอ่ยปากออก
ไปแล้วก็อยากชกปากตัวเอง “จั้นขอเบอร์แพทไว้หน่อยสิ ไว้ดีมกาแพ
กัน ช่วงนี้โชคต้องขึ้นกรุงเทพฯ บ่อยๆ”

พูดจบชายหนุ่มก็ลูบต้นคอแก้แค้น แสดงกิริยาเขินอายที่ไม่เคย
ปรากฏให้ใครได้เห็นออกมาแบบไม่รู้ตัว

ภัสสรอีกอึดอยู่พักใหญ่ก่อนจะบอกเบอร์แบบอ้อมอ้อม เพราะ
กลัวช่างผมชื่อดังจะจับพิรุณได้ แล้วจึงขอตัวออกไปทำธุระอย่างที่บอก
ไว้ ปล่อยให้เปิดพาศุภโชคเข้าร้านไป

“คุณโชครู้จักกับน้องแพทหรือค้ำ” พี่เปิดของนายแบบนางแบบ
ถามขึ้นระหว่างเล็มผมบนศีรษะหุ่ยของชายหนุ่มให้เข้าที่เข้าทาง

ตามที่เราเห็นว่าเหมาะกับศุภโชค

“ครับ”

ชายหนุ่มตอบแค่สั้นๆ พลางไถสรวรโทรศัพท์ตรวจดูความเป็นมา เป็นไปในตลาดหลักทรัพย์ทั้งไทยและเทศ ไม่ใส่ใจที่จะตอบคำถามของ ช่างผมสักเท่าไร ทั้งที่ในความทรงจำของเขาตอนนี้ไหลย้อนกลับไปยัง วันแรกที่ได้พบภัสสรเสียแล้ว เขาพยายามเพ่งสายตาให้อยู่ที่ชาวคราว การการเงิน แต่ก็หยุดคิดเรื่องหล่อนไม่ได้สักวินาที

“รู้จักกันเมื่อไหร่คะ มองเขาตาละห้อยเขียว น้องแพทนี่มีแฟน แล้วนะคะ คุณโชคทราบไหม แฟนแกโหดยังกับอะไร เห็นเขาว่าหวง น่าดู รักกันตั้งหลายปีตั้งแต่น้องแพทเรียนจบกลับมาจากเมืองนอก เมื่อไรจะแต่งงานก็ไม่รู้”

เปิดพูดไปเรื่อยเปื่อย มือไม้ก็ทำงานด้วยความเคยชิน ไม่ทันเห็น ศุภโชคบดกรามแน่น แววตาไม่พอใจฉายชัด

ไม่...เขาไม่อยากจะยินเรื่องของคนคุณนี่ ยิ่งฟังยิ่งเจ็บแปลบในอก ถ้าไม่เลิกกัน ป่านนี้เขากับภัสสรคงแต่งงานมีเจ้าตัวน้อยๆ วังเต็มบ้าน แล้ว สิ่งไหลย้อนกลับมาในห้วงความทรงจำเด่นชัดมากยิ่งขึ้นทุกที

“นานละครับ ตั้งแต่สมัยเรียนเมืองนอก ไม่ได้เจอกันอีกเลย ตั้งแต่เขาตัดสินใจคบกับคนนี่”

เปิดยังพูดพล่ามอะไรอีกหลายอย่างเกี่ยวกับภัสสรและรณพล ตลอดจนการตัดผม ซึ่งศุภโชครู้สึกว่ามันยาวนานซะมด แต่หนุ่มหล่อ ไม่ได้ได้ตอบอะไร เพราะโดนเหตุการณ์ในอดีตดึงดูดไปเป็นที่เรียบร้อยแล้ว

2

สิบกว่าปีก่อน

ศุภโชคกับภัสสรรู้จักกันครั้งแรกตั้งแต่สมัยที่ทั้งสองไปเรียนปริญญาตรีที่อังกฤษ เริ่มต้นความสัมพันธ์จากความเป็นเพื่อน เพราะบิดาของทั้งสองฝ่ายคุ้นเคยกันเป็นอย่างดี ที่บ้านศุภโชคทำธุรกิจเรือยอชต์ทั้งชาย เช่า และดูแลรักษา รวมถึงทำจอดครบวงจร

พากภัสสรเป็นสาวสวยทายาทตระกูลผู้มีอันจะกินแบบที่ฝรั่งเรียกว่าพวกแลนด์ลอร์ด แม่ของภัสสรเป็นผู้ดีชาววัง สืบเชื้อสายมาจากราชสกุลเก่าแก่ มีสมบัติพัสถานเป็นที่ดินทั่วเมืองกรุงและหัวเมืองใหญ่ๆ จับพัดจับฉลุมาตบแต่งกับบิดาที่เป็นนักธุรกิจใหญ่ มีวิสัยทัศน์ทำที่ดินให้เป็นทอง สร้างห้างสรรพสินค้าใหญ่กลางกรุงเทพฯ เป็นแหล่งบันเทิงของคนรวยเมืองกรุง ทั้งสองครอบครัวคุ้นเคยกันดีเพราะครอบครัวภัสสรขายที่ดินริมทะเลน้ำลึกขนาดใหญ่ให้ตระกูลดิยวัฒน์เพื่อนำมาทำเป็นท่าเรือยอชต์ เมื่อค้าขายกันถูกใจจึงสืบเนื่องเป็นความสัมพันธ์ฉันมิตรกันต่อมา

เมื่อทั้งสองถูกบุพการีส่งไปเรียนต่อ ความที่คนไทยในอังกฤษยังน้อยกว่าสมัยนี้ กอปรกับสองครอบครัวรู้จักกันเป็นอย่างดี และเช่าห้องพักหรูหราให้สองหนุ่มสาวบนตึกเดียวกันเพื่อจะได้ช่วยดูแลกัน

ภัสสรและศุภโชคเลยกลายเป็นเพื่อนกันตั้งแต่วันแรกที่บิดาศุภโชคสั่งให้เขาไปรับสาวน้อยที่สนามบิน โดยภัสสรเด็กกว่าศุภโชคสี่ปี แต่ด้วยความที่ศุภโชคเรียนช้าและภัสสรเรียนเร็ว เลยทำให้ในวันนั้นขณะที่หญิงสาวแรกแย้มกำลังจะเป็นเฟรชชีในมหาวิทยาลัย ชายหนุ่มยังเรียนอยู่ชั้นปีสุดท้าย ซึ่งตัวศุภโชคนั้นมีแผนที่จะเรียนต่อปริญญาโท

ภาพหญิงสาวใส่เสื้อไหมพรมคอเต่ากับกางเกงยีนพร้อมชุดสูงถึงเข่า ลากรถเข็นกระเป๋าเดินทางใบเหลืองหกใบ สูงจนไม่เห็นหัวคนเข็น ยังแจ่มชัดเสมอ

วินาทีที่สาวน้อยหน้าใสตาเป็นประกาย รวบผมยาวสวยเป็นหางม้าไว้ด้านหลังยกมือไหว้เขาพร้อมส่งยิ้มหวานจับใจ ทำเอาหัวใจเขาตกเป็นของหล่อนตั้งแต่แรกเห็น

“พี่โชคใช้ไหมคะ แพทค่ะ คุณพ่อบอกพี่โชคจะมารับ เอรูบให้ดูจะได้ไม่พลาด โห...ตัวจริงพี่โชคหล่อกว่าในรูปอีกนะคะ”

สาวน้อยทักเขาเจ็ยแจ้ว แต่ศุภโชคไม่ได้สนใจฟัง ดวงตาจับจ้องที่ปากเล็กรูปกระຈိบสีแดงซึ่งดึงดูดทุกอย่างไปจากเขา จนพานคิดว่าอาการนี้คือเขากำลังจะเป็นลมหรือเปล่า แต่ปากก็คุยกับคนสวยจับใจคนนี้ไปเสียแล้ว

“ไม่ต้องเรียกพี่หรอก เรียนอันเดอร์เกรดเหมือนกัน มา...ผมเซ็นให้”

ศุภโชคแสวงเปลี่ยนเรื่องปกปิดความต้องการในดวงตา ตั้งใจว่าจะเรียนๆ ให้จบแล้วกลับบ้าน ไม่สานสัมพันธ์อันคนรักกับใครที่ไหน แต่ดูเหมือนว่าจะไม่เป็นเช่นนั้นเสียแล้ว

ความสัมพันธ์ของเขากับภัสสรพัฒนาไปอย่างมั่นคง ทุกๆ ปิดเทอมและรีดดิ้งวีกที่มหาวิทยาลัยหยุดให้ เขาและหล่อนจะเดินทางกลับประเทศไทย โดยเขาจะบินต่อไปภูเก็ต ในขณะที่หญิงสาวใช้

เวลากับบุพการีที่กรุงเทพฯ ด้วยความสวຍພາດຕາແລະຄອບຄຽມພີ່ນ້ຳທີ່
ໃນວົງສັງຄົມກໍ່ໃຫ້ກັດສຣເປັນທີ່ຮູ້ຈັກ ພຸ່ມນ້ອຍພຸ່ມໃຫຍ່ຕາມຈີບກັນເປັນແຄວ
ຈົນວັນນັ້ນ ວັນທີ່ເຂົາສຶກສາຈົບບຣິຢູນາໂທປີທີ່ໜຶ່ງ ແລະກໍ່ກຳລັງ
ຈະກັບໄປສຶກສາບຣິຢູນາໂທປີທີ່ສອງຮ່ວມກັບກັດສຣເຮື່ນບຣິຢູນາຕຣີ
ປີສຸດທ້າຍຈົບ ບຸຣຸຮນ້ຳຕາທ່າທາງດີທີ່ອາຈະໄດ້ສູງສ່ຳດ້ວຍຄວາມສູງ
ຮ້ອຍເກົ້າລິບກວ່າແບບເຂົາ ແຕ່ຄວາມສູງຮ້ອຍແປດລິບສອງສ່ຳຮັບຊາຍໄທຍກໍ່
ເຮັດໄດ້ວ່າດູດີມາກ ນ້ຳຕາຫຼອດແບບຄົນຈີນ ຕົວເຂັ້ມ ນ້ຳຜາກວ່າງແບບ
ຄົນໂຮງເຮັດດີ ທ່າທາງກ້າຍຳ ກໍ່ລ້ຳແຂນເປັນມັດໆ ປະກອບກັບຮົ່ງສີບາງ
ອ່ຳທີ່ແຜ່ອອກຈາກຕົວ ກໍ່ໃຫ້ຮູ້ວ່າຄົນຄົນນີ້ໄດ້ມີດີແກ່ນ້ຳຕາ ກໍ່ປຣາກຼ
ຂຶ້ນໃນຊີວິດຂອງທັງຄູ່

ຮາບບຸຣຸຮຜູ້ມາໃໝ່ພ້ອມຜູ້ຕິດຕາມອີກສາມສີ່ຄົນເດີນມາສ່ຳກັດສຣທີ່
ເຮັດອື່ນຢູ່ທີ່ເຄາະເຕອຣ໌ສາຍກາບິນ ພຸດຊຸຍກັນດ້ວຍກິຣາສນິທສນມ ຄື່ງແມ້
ຈະໄດ້ມີການຖືກເນື້ອຕ້ອນຕົວ ແຕ່ກໍ່ພອສັມຜັດໄດ້ຄື່ງຄວາມຄຸ້ນເຄຍ ພຸງສາວ
ຍັ່ງຮັບມ້າຍື່ມຮວນໃຫ້ສຸກໂຮດຕາມເດີມເມື່ອເຂົາເດີນໄປໄກລີ້ ແລະແນະນ້ຳ
ຜູ້ຊາຍທັງສອງໃຫ້ຮູ້ຈັກກັນດ້ວຍທ່າທາງສບາຍໆ

“ໂຮດຄະ ນີ້ຄຸນຣນຟລ ເພື່ອນຄຸນກັກຣະ”

ກັດສຣເຮື່ນມາຍຶ່ງກັກຣ ຟີຊາຍຄົນໂຕຂອງຮ່ອນ ບ້ານຮ່ອນມີຮຽມ-
ເຮັດແປດໆ ໄດ້ເຮັດຟີເຮັດນ້ອຍ ແຕ່ກັບໃຊ້ຄຳວ່າຄຸນນ້ຳຮ່ອນຮື່ອກັນ

ສຸກໂຮດຍກໍ່ມີໄວ້ບຸຣຸຮເບື້ອນ້ຳ ເພຣະຮາກເປັນເພື່ອນຄຸນກັກຣ
ກໍ່ຕ້ອນແກ່ກວ່າເຂົາເກືອບລິບປີ

ຣນຟລຮັບໄວ້ແລ້ວຍື່ມຮັບດ້ວຍທ່າທາງເປັນກັນເຮົາ “ແຟນຮີຣະ
ຄຸນແຟນ”

ກັດສຣໄດ້ຕອບ ແຕ່ຍື່ມເຂົນພ້ອມກັບສອດແຂນແລະຊາບຸນ້ຳກັບ
ຕັ້ນແຂນຊາຍພຸ່ມແບບໄດ້ຄິດຈະປິດບັງຄວາມສັມພັນ ກໍ່ໃຫ້ໃຈທີ່ຮ້ອນຮຸ່ມ
ຂອງສຸກໂຮດທຸເລາລ ຍອມຍື່ມໃຫ້ຄົນທີ່ທ່າເຮັດໄປເຮັດຮ້ອຍ

“ໂຮດດີຈັງຄຣັບຄຸນໂຮດ ໄດ້ແຟນແບບຄຸນແຟນ ດູແລດີໆ ນະຄຣັບ

ถ้าเฉลอ มีคนจ้องขโมยแน่ๆ”

รณพลพูดแบบคนอารมณ์ดีตามเคย แต่แววตาที่สลับกับตาศุภโชค นั้นมีความเย้ยหยัน ทว่าภัสสรไม่ทันได้เห็นเพราะมัวแต่ความหาพาสปอร์ตในกระเป๋าถือ เตรียมเช็กอินที่เคาน์เตอร์ของสายการบิน

“แหม คุณพลก็พูดเกินไปอะ ไว้เจอกันนะละ เกี่ยวกับคุณภทร ให้สนุกอะ”

หญิงสาวยกมือไหว้ลาชายหนุ่มมากกว่าก่อนจะขึ้นรถศุภโชค ให้เดินไปจัดการตามขั้นตอนของการตรวจคนเข้าเมืองตามระเบียบ

...

“สนิทกันเหวอ”

อยู่ดีๆ ชายหนุ่มก็พูดขึ้นลอยๆ เพื่อถามแฟนสาวที่เพิ่งหัดขับต้นแขนเขาอ่านหนังสือในห้องรับรองพิเศษของผู้โดยสารชั้นธุรกิจ หลังจากผ่านขั้นตอนต่างๆ ของสนามบินเรียบร้อยแล้ว

“หืม หมายถึงใครคะโชค”

“เพื่อนคุณภทร” ศุภโชคถามสีหน้าเรียบ แต่เสียงเรียบกว่า

“อ้อ ก็เจอบ้านนั่นแหละ หลายครั้ง เขาเรียนที่บอสตันกับคุณภทรนะ เห็นว่าเพิ่งกลับมา เลยมาเยี่ยมคุณภทรบ่อย เขาวางแผนไปปาชเลอรีในต์กัน” ภัสสรหมายถึงงานเลี้ยงสละโสดของพี่ชายคนโตที่กำลังจะหมั้นในอีกสองเดือนข้างหน้า

“นี่เขาไปเวกส์กันอาทิตย์นึง ไฟลต์บินใกล้ๆ เราละ วันนี้แพทก็มาสนามบินกับคุณภทรนะละ”

“อืม”

ศุภโชคไม่ได้ถามอะไรอีก เพราะเชื่อใจในสิ่งที่แฟนสาวพูด จึงเปลี่ยนไปคุยเรื่องคุยสัพเพเหระตามประสาคู่รัก จนได้เวลาขึ้นเครื่อง จึงพากันเดินไปที่ประตูทางออกที่แจ้งไว้ในบัตรโดยสาร

เหตุการณ์ดำเนินไปด้วยดี จนวันที่ภัตตาคารเดินทางไป
ออกช้อปปิ้งกับเพื่อนๆ ที่มหาวิทยาลัย เพื่อวาดภาพส่งอาจารย์เป็น
ผลงานชิ้นสุดท้ายก่อนเรียนจบ ศุภโชคก็เลยตัดสินใจไปแฉงก์เอาต์
ตามบาร์กับเพื่อนๆ บ้าง เพราะหากหญิงสาวไม่ได้ไปไหน เขาก็ชอบที่
จะใช้เวลาอยู่กับเพื่อนมากกว่า

และวันนั้นลิซ่า เพื่อนสมัยเรียนปริญญาตรีของศุภโชคขับรถไฟ
มาจากบอร์นมาร์ และโทร. บอกชายหนุ่มหลังจากที่เจ้าตัวลงจาก
รถไฟพร้อมแฟนหนุ่มว่าจะขอมาพักที่ห้องของเขาซึ่งมีห้องสำหรับ
รับรองแขก เขาก็ไม่เห็นว่าจะไม่เหมาะสมตรงไหนเพราะไม่ได้อยู่กับ
สองต่อสอง และชวนทั้งสองไปดื่มกันที่บาร์จนสนุกไปหน่อย ชายหนุ่ม
ขอตัวกลับก่อนเพราะอาการมึนเมา ลิซ่าเองก็มีกุญแจสำรองที่เขาให้
ไว้ ศุภโชคจึงไม่ได้ห่วงสวัสดิภาพเพื่อนคนนี้ เพราะอย่างไรเสียก็มีแฟน
ของเจ้าตัวคอยดูแล จึงอาบน้ำเข้านอนโดยไม่ได้ใส่ใจจะลุกขึ้นมาดูเมื่อ
ได้ยินเสียงขลุ่ยซัลกัตตอนเกือบเช้า เพราะคิดว่าเพื่อนคงกลับมาแล้ว
โดยสวัสดิภาพ

รุ่งขึ้นเขาเจอโน้ตเล็กๆ แปะไว้ที่หน้าตู้เย็นว่าลิซ่าขึ้นรถไฟกลับ
บอร์นมาร์ไปแล้วก็ไม่ได้ใส่ใจ เย็นวันนั้นภัตตาคารแวะมาทักทายเขาที่
ห้องพัก และชวนกันไปกินอาหารจีนที่ไชนาทาวน์ ก่อนแยกย้ายกัน
ศุภโชคขึ้นไปส่งภัตตาคารที่ห้องพักซึ่งอยู่สูงกว่าห้องพักเขาชั้นหนึ่ง เขาดึง
หญิงสาวเข้ามากอดและจูบหนักๆ ที่หน้าผาก แต่ไม่ได้มีอะไรเกินเลย
ไปกว่านั้น

“พรุ่งนี้แพทจะซักผ้า โชคดีอะไรซักไหมคะ” ภัตตาคารกอดเขา
เช่นนี้เสมอ ตามประสานักเรียนนอกที่ต้องดูแลตัวเอง

“มีมั้ง อย่างน้อยก็ผ้าปูห้องแขก เมื่อคืนเพื่อนผมมาจากบอร์น-
มาร์” ศุภโชคบอกหญิงสาวในอ้อมกอด มือลูบหลังบอบบางเบาๆ
ภัตตาคารถึงรอยเจ็ดสิบ แต่ยังดูเป็นคนตัวเล็กเมื่อยืนกับเขา

“งั้นแพทเอาผ้าตัวเองใส่เครื่องแล้วจะลงไปห้องโชคนะคะ”
แพนสาวเขย่งจูปลายคางที่มีคราเขียวครีมหันขึ้นรำไร “ราตรีสวัสดิ์ค่ะ”

วันต่อมาภัสสรลงมาหาเขาเกือบเที่ยง หลังจากเตรียมอาหารกลางวันเรียบร้อยแล้วจึงเข้าไปจัดการกับตะกร้าผ้าในห้องแต่งตัวเขาก่อนจะเข้าไปในห้องนอนแขกเพื่อดูฝุ่น ทำความสะอาดห้องง่ายๆ กับเอาขยะในห้องน้ำแขกมารวมเพื่อให้ศุภโชคเอาไปหย่อนช่องทิ้งขยะ ภัสสรหายเข้าไปในห้องนอนแขกนานพอสมควรจนศุภโชคที่ตกข้าวรอกจนข้าวเกือบเย็นต้องเดินเข้าไปตาม คิดว่าเจ้าตัวคงง่วนกับการปิดกวาดเช็ดถู แต่กลายเป็นว่าเจอภัสสรนั่งอยู่ปลายเตียง หน้าตาซีดเผือด ผ่าห่มผ้าปูที่นอนถูกดึงออกจากที่นอนรวมอยู่ในตะกร้าผ้าของเขาเรียบร้อย ในมือหญิงสาวมีถังขยะอยู่

“แพททำอะไร นั่งกอดถังขยะอยู่ทำไม ผมหิวข้าวแล้ว” ศุภโชคทำท่าจะเดินเข้าไปหาคนรัก แต่ภัสสรรีบลุกขึ้นก่อนวางถังขยะลงที่พื้นหายใจเข้าลึกๆ สองสามที่ก่อนจะยิ้มหวานให้ศุภโชค

“ไปทานข้าวก่อนก็ได้ค่ะ โชค เดี่ยวแพทมาจัดการต่อ”

ภัสสรฉีกยิ้มให้แพนหนุ่ม แต่นัยน์ตาไม่ยิ้มตาม ศุภโชคไม่ทันสังเกตเพราะมัวแต่หิวข้าว เลยรีบจูงมือคนรักออกไปรับประทานอาหารกลางวันที่ตระเตรียมไว้

ตลอดมื้ออาหารภัสสรนั่งเขี่ยข้าวไปมา แพทจะไม่ตักอะไรเข้าปาก ไม่มีเสียงสนทนาตอบรับอย่างออกรสเหมือนทุกที ปล่อยให้ชายหนุ่มดำเนินบทสนทนาคนเดียวจนศุภโชคเริ่มรู้สึกตัว เพราะแต่ไหนแต่ไรคนที่พูดเจ็ยแจ้วคือหญิงสาวตรงหน้า

“เป็นอะไรครับคุณแพท เหนื่อยหรือ ก็บอกแล้วว่าไม่ต้องทำเดี๋ยวเมดก็มา”

ศุภโชคแทนตัวแพนสาวแบบที่ใช้เวลารู้ว่าหล่อนไม่พอใจพร้อมเอามือลูบหัวหญิงสาว ภัสสรเบี่ยงหัวออก เข้มปาก วางช้อนส้อม กลับ

น้ำตา ก่อนจะเดินเข้าไปในห้องพักแขก แล้วหิ้วถังขยะติดมือออกมา
“เมื่อคืนเพื่อนโซคมานอนที่คนคะ”

“ลิซ่าไง คนเดียว แพทก็รู้จัก”

ภัตสรพยักหน้า เม้มปากแน่น พยายามสะกดกลืนอารมณ์
ไม่ให้เตลิดไปกว่านี้ “ออกไปดื่มมาด้วยซิไหม”

ได้ยินแบบนี้ศุภโชคก็ทำหน้างง เพราะแต่ไหนแต่ไรหญิงสาว
ไม่เคยมีปัญหาที่เขาจะออกไปไหน มีแต่ตัวชายหนุ่มเองนี่ละที่อยาก
อยู่ติดบ้านกับหล่อน แต่ก็พยักหน้าตอบคนรักไปตามความจริง

“ใช่ ก็บอกแพทแล้วไง นี่เป็นอะไร เกิดอะไรขึ้นทูนหัว” ชายหนุ่ม
ลุกขึ้นหมายจะเดินไปหาหญิงสาวที่ออกอาการแปลกไปทุกที ยิ่งตอนนี้
ยิ่งไปกันใหญ่ เพราะภัตสรไม่รอให้เขาเดินมาถึงตัว หล่อนโยนถังขยะ
ใส่เขาที่ไม่ทันตั้งตัว จนเศษขยะข้างในตกออกมาเกลื่อนกลาด ศุภโชค
ตกใจตาเบิกกว้างเมื่อเห็นเศษอุปกรณ์คอมพิวเตอร์ใช้แล้วหลายชิ้นหล่น
ออกมาจากถังขยะ

“แพทรู้ว่าผู้ชายมีความต้องการ แต่ก็ไม่คิดว่าโชคจะทำถึงขนาดนี้
นะคะ” ภัตสรตัดพ้อทั้งน้ำตา ไหล่บอบบางโยกตามจังหวะการสะอื้น
ดูน่าสงสารจนใจชายหนุ่มร้อนวาบไปหมด

ศุภโชคพยายามดึงตัวหญิงสาวเข้ามาในอ้อมกอดเพื่อปรับความ
เข้าใจ แต่ภัตสรสะบัดทิ้ง แข็งข้อใส่เขาแบบไม่เคยเป็นมาก่อน

“ปล่อยแพทคะ แล้วโชคทานข้าวต่ออะนะคะ ลองทบทวนตัวเอง
ดู แพทขอตัว” ภัตสรพูดจบก็เดินออกจากห้องไปทั้งที่น้ำตายังไหล
นองหน้า

ชายหนุ่มใช้เวลาพักใหญ่กว่าจะตั้งสติได้ ก่อนจะโทร. หาลิซ่า
ตัวต้นเหตุ แล้วพบว่าไม่สามารถติดต่อเพื่อนสาวได้ กว่าจะได้เบอร์
ที่พักของเพื่อนคนนั้นมา พยายามต่อสายโทร. เข้าบ้านก็พบว่าลิซ่า
เดินทางไปเยอรมนีตั้งแต่เมื่อเช้าแล้ว

เมื่อไร้พยานหลักฐาน ศุภโชคก็ได้แต่นั่งกุมขมับ ไม่รู้จะ
แก้ปัญหาอย่างไร จึงเดินขึ้นไปหาภัสสรที่ห้อง กะว่าต่อให้ไม่มีอะไรมา
ยืนยัน เขาก็ต้องพูดจากับหล่อนให้รู้เรื่อง เคาะประตูอยู่หลายสิบนาที่
กว่าภัสสรจะเปิดประตูให้ ตาแดงก้ำแบบคนร้องไห้มานาน เล่นเอา
ชายหนุ่มที่นั่งไม่เป็นสุขมาหลายชั่วโมงทุกซั่มหนักขึ้นไปอีก

“โชคกลับไปก่อนนะคะ แพทย์อยากอยู่คนเดียว” หญิงสาวหลบตา
มองพื้นตลอดเวลาที่ศุภโชคพยายามงอนง้อ

“ฟังผมก่อน ผมไม่ได้ทำอะไรกับลิซ่านะ ผมเมากลับมาก่อน
ด้วยซ้ำ แพทย์เชื่อผมนะครับ”

“แพทย์ยังไม่อยากฟัง ยิ่งโชคบอกโชคเมา แพทย์ยังไม่อยากฟังค่ะ”
เพราะการเมานำไปสู่เรื่องไม่คาดฝันได้มากมาย น้ำตาหญิงสาวไหล
รินออกมา เนื้อตัวสั่น เพราะยังคิดที่ยังจินตนาการไปกันใหญ่ว่าเรื่อง
เกิดขึ้นจริง หลักฐานที่เห็นเป็นไปตามเนื้อผ้า

ในขณะที่ศุภโชคย้อยุดอยู่นาน ไม่ยอมทิ้งหญิงสาวไว้คนเดียว
แต่ยิ่งพูดเท่าไร ภัสสรัก็ยิ่งร้องไห้จนเขาใจเสียไปด้วย เลยตัดสินใจ
ปล่อยยให้หญิงสาวอยู่คนเดียว กะว่าพรุ่งนี้จะขึ้นไปนั่งรอเย็นรอ ยังไง
ต้องพูดกันให้รู้เรื่อง

แต่กลับกลายเป็นว่าทุกวันหลังจากนั้น ไม่ว่าศุภโชคจะ
พยายามไปหาหล่อนที่ห้องพักเข้าแค่ไหน รอนานเท่าไร ก็ไม่มีใครเปิด
ห้องรับ เล่นเอาเขาแทบบ้า เกือบได้หอบผ้าผอนมานอนเฝ้าเสียแล้ว
แต่ก็คิดว่าเขาต้องพบกับอาจารย์ที่ปรึกษาติดๆ กันหลายวัน จนวันนี้
ที่เขาตั้งใจว่าหากคืนคอมพิวเตอร์กับหนังสือที่ยืมจากห้องสมุดเสร็จสิ้น
ก็จะขึ้นไปหาคนที่ปิดกั้นการติดต่อทุกช่องทางจากเขา เป็นตาย
ร้ายดื้ออย่างไรก็จะทนรอจนกว่าจะได้คุยกัน แต่วินาทีที่เปิดประตูเข้า
ห้องพักหล่อนได้ ศุภโชคก็พบกระดาดใบเล็กจากภัสสรสอดอยู่ใต้ประตู

โชค...

แพทจะกลับบ้านสองสัปดาห์เพื่อช่วยงานหมั้นคุณภัทร ขอให้โชคใช้เวลาช่วงนี้ทบทวนดูว่าเรื่องระหว่างเรามันคือความรัก หรือความใกล้ชิด สำหรับแพท แพทรู้ใจตัวเองดีเสมอ และพร้อมจะยอมรับการตัดสินใจของโชค ไว้แพทกลับมาค่อยคุยกันนะคะ

ดูแลตัวเองด้วย แพทเป็นห่วงคุณ

แพท

ศุภโชคแทบไม่ต้องใช้เวลาสองสัปดาห์ที่ภัสสรกลับบ้านในการตอบหัวใจตัวเอง ภาพสาวน้อยวัยสิบแปดเซ็นรถเซ็นกระเป๋าเดินทางหลายใบยังอยู่ในหัวใจเขาเสมอ รอยยิ้มหวานปานน้ำผึ้งนั้นทำให้เขารู้และเข้าใจว่าการตกหลุมรักใครสักคนตั้งแต่แรกเห็นเป็นอย่างไร ศุภโชคจึงตั้งใจว่าภัสสรกลับมาคราวนี้ เขาจะบอกในสิ่งที่ควรบอกมาเนิ่นนานเพื่อให้หล่อนกลับมาเป็นของเขา

กรุงเทพมหานคร

“คุณแพทของแม่เป็นอะไรคะ ยังปรับเวลาไม่ได้หรือลูก” ภัสราถามบุตรสาวที่นั่งนิ่งอยู่ริมหน้าต่าง ท่าทางเหม่อลอยเหมือนคนมีเรื่องต้องคิด แต่พอได้ยินเสียงบุพการีก็หันมายิ้มหวานให้เหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“เปล่าค่ะคุณแม่ แพทปวดหัวนิดหน่อย ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหมคะ คุณภัทรอยากให้แพทช่วยอะไรอีกหรือเปล่า”

ภัสสราถามมารดาที่สูงวัยแล้ว แต่ยังคงมีใบหน้าและทรวดทรงที่งดงามอย่างคนดูแลตัวเองดี ไม่บอกจะไม่เชื่อเลยว่าสตรีมีเชื้อสายนางนี้มีลูกชายตัวโตสามคนกับลูกสาวแสนสวยอีกหนึ่งคน

“เรียบร้อยแล้วละคะ วันนี้เพื่อนๆ คุณภัทรจะมาทานข้าวที่บ้านนะคะ บางคนขนของที่จะใช้นอนค้างวันพรุ่งนี้มาไว้ด้วย เพราะชั้นหามาเข้าหน้าดู ลงไปทานข้าวกันนะคะ ไปช่วยคุณภัทรดูแลแขกกัน”

ภัทรชวนบุตรสาวให้ลงไปรับรองแขก ทำทางไม่สบายใจของสาวงามทำให้หล่อนมั่นใจว่ามีเรื่องอะไรสักอย่างรบกวนจิตใจบุตรสาวคนเล็ก แต่ด้วยความที่มักให้ลูกๆ ตัดสินใจแก้ไขปัญหาของตัวเองมาตลอด ภัทรจึงเลือกที่จะไม่เข้าชี้หาต้นเหตุ แต่ชวนสาวน้อยตรงหน้าทำกิจกรรมอื่นเพื่อเบนความสนใจให้ลูกคลายเศร้าแทน

“ไอ้ภัทร ไหนบอกน้องสาวมึงกลับมาจากอังกฤษ ไม่ลงมาเหวอะ หรือไม่อยู่บ้าน” รณพลถามถึงแม่สาวคนสวยที่เขาติดใจตั้งแต่เจอเมื่อสามเดือนก่อน

“ไอ้हां ตกลงมาหาหนูหรือมาหาน้องกู”

ภัทรกระเช้าเพื่อนสนิทที่เรียนหนังสือด้วยกันที่ต่างประเทศมาตั้งแต่ยังเด็ก รู้จักกันเกือบยี่สิบปี ทำไมจะไม่รู้ว่ามันคิดกับน้องสาวเขาอย่างไร ก็รู้เลยว่าภัทรมีคนที่คบกันขึ้นปีที่สาม ทางนั้นก็เป็นคนดี มีชาติตระกูล ดูแลน้องสาวเขาเป็นอย่างดี แต่สิ่งที่เขารู้เป็นสารแบบผ่านๆ ที่ได้ยินน้องชายคนเล็กพูดกับมารดา

“ฮ่าๆๆ น้องมึงสวย กูชอบ ไม่เห็นหน้าแล้วนี่กูกินข้าวไม่ลงเลยนะ ไปตามหน่อยดิวะ เดียวลูกกูมาแล้ว เป๊ปปเดียวกูก็ต้องกลับ วันนี้อยู่ได้ไม่นาน”

รณพลพูดถึงเจติยา ลูกสาววัยสิบกว่าขวบที่เกิดกับผอ ลูกสาวปลัดกระทรวงที่เป็นเพื่อนนักเรียนของเขา สมัยทั้งสองเรียนมหาวิทยาลัยที่อเมริกา หลังจากผอคลอดลูก และต่างคนต่างเข้าใจว่าความสัมพันธ์ที่มีและความรู้สึกดีๆ ที่มีให้กันนั้นไม่อาจพัฒนาไปได้มากกว่าความเป็นเพื่อน ทั้งรณพลและผอจึงตัดสินใจว่าจะช่วยกันเลี้ยงลูกให้ดีที่สุด

โดยที่ต่างฝ่ายต่างไม่มีพันธะใดๆ ต่อกันตลอดห้าปีที่อาศัยอยู่บ้านเดียวกันที่สหรัฐอเมริกา จนทั้งคู่จบปริญญาโท โดยมารดาของผอส่งแม่คนที่เลี้ยงดูผอมาตั้งแต่ยังเล็กมาช่วยดูแลเจดिया ในขณะที่บิดาของรณพลให้แม่บ้านและแม่ครัวมาจากเมืองไทยเพื่อคอยอำนวยความสะดวกให้กับบุตรชายและมารดาของหลานสาวระหว่างเรียนหนังสือ

จนเมื่อเรียนจบกลับมา ผออยากได้ประสบการณ์ในการทำงานกับบริษัทเอกชนก่อนจะออกมาเปิดบริษัทของตัวเอง จึงทำให้เวลาในการกลับบ้านไม่แน่นอนนอนพัก รณพลจึงอาสาเอาลูกสาวมาเลี้ยงดูให้เพราะเขาช่วยงานบิดาผู้เป็นหัวหน้าพรรคการเมือง ไม่มีเวลาทำงานตายตัว อาศัยลงพื้นที่ ซึ่งเขาก็มักเลือกเวลาที่เจดियाไปโรงเรียน ทำให้ดูแลบุตรสาวได้อย่างเต็มที่ โดยเสาร์-อาทิตย์ผอจะมารับเจดियाไปดูแล

“วันวันเสาร์ ทำไมอามาส่งไววะ” ภัทรผู้รู้ความเป็นมาทุกอย่างถามขึ้น ก็เขาก็อยู่ในเหตุการณ์คืนที่ทั้งคู่มาจนผลอมืออะไรกัน

“เออ อรจะไปเมกาคืนนี้วะ เลยเอาลูกมาส่งก่อน นี่บอกจะเอามาส่งที่นี้ละ เพราะใกล้บ้านเขามากกว่า” รณพลบอกเพื่อนสนิทที่รู้เรื่องราวทุกอย่างเป็นอย่างดี

“เอามาดิวะ เดียวกูให้เด็กช่วยดู นี่คุณแพทชอบเด็กมากนะเว้ย ให้เลี้ยงลูกมึงไหม ฮ่าๆ” ภัทรหาช่องทางให้เพื่อนสนิทเข้าหาน้องสาวต่อให้รู้แะใจว่าน้องมีแฟน แต่ภัทสรเพิงอายุเท่าไรเอง หากมีโอกาสเขาก็อยากให้เห็นโลกกว้างๆ ได้ดูคนนานๆ ใ้ผู้ชายคนที่ได้ข่าวว่าคบกัน ต่อให้เป็นลูกเพื่อนคุณพ่อ แต่เขาก็ไม่เคยเห็นหน้าค่าตา หรือรู้จักนิสัยใจคอเลยแม้แต่หน่อย

“น้องมึงมีแฟนแล้วเหอะ ใ้คุณโชคอะไรนั่น ตัวสูงยังกะเปรดแฟนกันจริงจิงแค่ไหนวะ กูชอบน้องมึงจริงๆ นะ จีบแข่งได้ไหม” รณพลเอ่ยถึงเพื่อนชายคนสนิทของหญิงสาวที่เขาพบวันที่ภัทสรเดินทางไป

อังกฤษ ชัดใจที่คนถูกใจมีเจ้าของหัวใจเสียแล้ว

“กูให้เลี้ยงตอคนนี้ไว้ แต่อย่างว่าละ กูแก่กว่าคุณแพทเป็นสิบปีเลย ไม่ค่อยได้คุยกันหรอก โน่น ถ้ามีงอยากรู้ไปถามคุณพีทโน่น เขาสนิทกับพวกเด็กอาร์ต” ภัทรบอกลอยๆ แล้วยกแก้วเครื่องดื่มขึ้นจิบระหว่างบอกให้เพื่อนรักไปสืบเรื่องราวเกี่ยวกับคุณพีทหรือภัทระ พี่ชายคนที่สามของภัสสร ยังพูดทันไม่ขาดคำ โทรศัพท์รณพลก็ดังขึ้น

“ว่าไงออร์” รณพลรับสายแม่ของลูกด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร

“พล...ออร์เอาลูกไปส่งเลยได้ไหม นายให้อรวนไปเอาเอกสารที่บริษัทให้ก่อนขึ้นเครื่อง”

“ได้สิ แต่พลอยู่บ้านภัทรนะ ตกลงจะเอามาส่งที่นี้ใช่ไหม ดิดหนังสือมาให้ลูกสักสองเล่มด้วยได้ไหม เมื่อพลดึก” รณพลบอกข้อจำกัดของตนเอง

“ดีเลย แค่นั้นเอง งั้นเดี๋ยวสักไม่เกินครึ่งชั่วโมงเจอกัน บอกไ้ภัทรขอเฮนดริกแก้วนั่งล้างปากก่อนขึ้นเครื่องนะ” ผอทั้งท้ายแบบคนอารมณ์ดีก่อนวางสายไป

“สวัสดิ์คะ ขาดเหลืออะไรบอกแพทนะคะ เดี่ยวแพทเพิ่มเติมให้” เสียงใสของภัสสรแว่มาจากทางหน้าบ้าน ทำให้ภัทรซึ่งนั่งอยู่ริมสระน้ำหันกลับไปมองต้นเสียงพร้อมสะกิดรณพลที่ดูจะรอการลงมาของน้องสาวขาดตลอดเวลา ชะเง้อก็แล้ว อะไรก็แล้ว จนแดดร่มน้องสาวคนสวยของเขาจึงเพิ่งจะลงมาช่วยรับแขก แต่พี่ชายคนโตอย่างเขาก็ไม่คิดจะตำหนิ แล้วลุกขึ้นเดินไปหาภัสสรด้วยตัวเอง

“คุณแพท กลับมาเพิ่งจะได้เห็นหน้า เป็นไงคะ ส่งงานแล้วใช่ไหม” ภัทรอ้าแขนรับน้องสาวคนเล็กเข้ามากอด หล่อนมีใบหน้าสวยที่ถ่ายทอดทางพันธุกรรมมาจากทั้งพ่อและแม่รวมกันอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“ค่ะ คุณแพพแรงทำแล้วส่งก่อนกำหนด จะได้กลับมางานคุณ ภัทรไฉะ” น้องคนเล็กของบ้านซุกหน้ากับหน้าอกกว้างของพี่ชาย คนโตแบบเด็กขี้อ้อน กระซิบวงแขนรอบตัวภัทรได้ก็หอนึกถึงเจ้าของ อ้อมกอดที่โอบรอบตัวหล่อนในช่วงหลายปีมานี้ แต่แล้วก็เกิดความ คิดถึงเขาให้ลึกลงไปสุดใจ

“อยู่จนเปิดเทอมเลยสิคะ เดี่ยวคุณภัทรบินไปส่งคุณแพพเอง”

ภัทรคลายอ้อมกอด ดันตัวน้องสาวออกเพื่อมองหน้า ก่อนจะ แนะนำเพื่อนๆ ให้รู้จักอีกที ทั้งที่มั่นใจว่าภัสสรความจำดีพอ “นี่เพื่อน คุณภัทร จำได้ไหม ปิดเทอมที่แล้วเจอกันตั้งหลายหน”

ภัสสรได้ยืนแบบนั้นก็โผล่หน้าไปมองเพื่อนพี่ชายว่าคือใคร เมื่อ เห็นว่าเป็นคนที่คุ้นหน้ากันอยู่แล้ว หญิงสาวก็พนมมือไว้รณพล ยิ้ม ตามมารยาทด้วยอารมณ์ยังขุ่นมัวจากศุภโชคอยู่ แต่หารู้ไม่ว่ายิ้ม มารยาทนั้นก็มีอาณาพามากพอที่จะทำให้รณพลตกหลุมรักหล่อน จาก แค่ชอบ ตอนนั้นพูดได้เลยว่าชายหนุ่มมอบหัวใจให้สาวงามไปแล้วทั้งดวง

“สวัสดิ์ค่ะ แพพจำได้สิคะ” พุดกับแซกเสริ้จก็เงยหน้าพุดกับ พี่ชายต่อ “มีอะไรให้คุณแพพช่วยบอกเลยนะคะคุณภัทร”

“ช่วยเลี้ยงลูกให้พลน้อย เดี่ยวแม่ของลูกมันจะเอามาส่ง แต่ ตัวพ่อมันยังอยากนั่งกินเหล้าอยู่”

ภัสสรทำตาโต ไม่คิดว่ารณพลจะแต่งงานมีลูกแล้ว เพราะอายุ อานามขนาดเขาต่อให้ไม่น้อย แต่หล่อนก็ไม่คิดว่าเขาจะมีครอบครัว เร็ว ดูท่าทางเจ้าสำราญอย่างกับอะไร ถึงอย่างไรเสียหล่อนก็ยังมื มารยาทไม่เอ่ยออกไป แต่ถามถึงแม่ของลูกแทน

“อ้าว ทำไมภรรยาคุณพลไม่มาจอยด้วยกันล่ะคะ เดี่ยวแพพ นั่งคุยเป็นเพื่อนก็ได้”

รณพลยิ้มแหย ไม่รู้จะอธิบายอย่างไร แต่ก็กลัวสาวที่เขาพึงใจ จะเข้าใจผิด เลยได้แต่หันไปถลึงตาใส่เพื่อนให้รีบอธิบายความจริงให้

น้องสาวฟัง ซึ่งอีกคนก็รับรู้ความต้องการของเพื่อนรักเป็นอย่างดี

“มีแต่ลูก ไม่มีเมียคะ มันเล็กกับเมียคืนเดียวไปตั้งแต่ลูกยังไม่เกิดแล้วคุณแพท โน่นไง มาพอดี” ภรรยาเล่าคร่าวๆ ยังไม่ได้ทันได้ลงรายละเอียดดีเพราะเห็นผอเดินเข้ามาแต่ไกล ข้างกายมีเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักที่เชื่อได้เลยว่าโตไปต้องคว้าหัวใจหนุ่มๆ ได้หลายคนแน่ๆ

“พล ขอบใจมาก รอบสุดท้ายแล้ว รอบหน้าวิกไหนพลอยากไปเที่ยวยาวๆ กับสาวๆ บอกเลยนะ อรจะชดเชยให้” ผอยกมือไหว้พ่อของลูกปลก ก่อนจะหันกลับมาหาภรรยาที่จะเป็นเจ้าบ่าวในวันพรุ่งนี้

“แก ไ้ภรรยา ฉันยินดีด้วย อยู่ไม่ได้จริงๆ ว่างงานนั่น ร้องานแต่งนะ ฉันจะร้องเพลงเป็นเกียรติให้แก่สามเพลงรวด แล้วไหนเหล้าฉันสั่งพลไว้แล้วไง แกวหนึ่งก่อนไป จะดื่มอวยพรให้แก” ผอสั่งเสียยืดยาวแล้วอวยพรให้เพื่อนมีความสุขในชีวิตสมรสที่ใกล้เข้ามาเรื่อยๆ

ส่วนเด็กหญิงเจตียาก็ได้แต่ยืนตาแป๋วอยู่กลางวง มองพ่อกับแม่ชายที่ขาที่ แบบไม่รู้ตัวตัวเองควรยืนอยู่ตรงนี้หรือเปล่า ด้านภัสสรเห็นเด็กหญิงหน้าตาน่ารักถักผมเปีย ทำหน้าตาเลอลอลาจึงเดินเข้าไปหาเจตียาก็เลยยกมือไหว้คุณน้าคนสวยอย่างอ่อนช้อยแบบที่พ่อแม่สอนมาเมื่อเห็นหญิงสาวเดินมาทางตน

“สวัสดีค่ะ พี่ชื่อคุณแพท เออ เรียกพี่แพทก็ได้ ชื่ออะไรคะ” ภัสสรแนะนำตัวเองกับสาวน้อยหน้าตาน่ารักอย่างเป็นกันเอง ยกมือขึ้นลูบศีรษะเด็กหญิงด้วยความเอ็นดูเหลือเกิน

“ดีญ่าค่ะ” เด็กน้อยตอบเสียงเบากับสตรีแปลกหน้า ถึงแม้ว่าพ่อแม่จะสลับกันเลี้ยงหล่อนตลอดเวลา แต่เด็กหญิงก็ไม่คุ้นกับคนนอกบ้านสักเท่าไร

ขณะนั้นเองผอก็เผลอูเหลือบเห็นสายตาที่รณพลมองหญิงสาวกับลูกตัวเอง แล้วก็ถึงกับอดแสวเบาๆ ให้สองสาวต่างวัยได้ยินไม่ได้ “สงสัยพลจะหาแม่เลี้ยงให้ลูกอละมั้ง”

ด้านคุณพ่อลูกหนึ่งอย่างรณพลได้ยืนแบบนั้นก็หัวเราะแก้มือ
“บ้าเหออร ลูกอกรักลูกพล ไปๆ พลเดินไปส่งที่รถ ผากตีญาแป้นนะครับ
คุณแพท”

“จ้ะแพทพาน้องไปทานข้าวในบ้านได้ไหมคะ ช้างนอกยุ่งเยอะ”

ภัสสรขออนุญาตผอกรับรณพล เกรงใจผู้ปกครองเด็ก เดี่ยวจะ
หาว่าหล่อนเจ้าก็เจ้าการเกินไป ไม่ได้สนิทสนมกับเขา แล้วก็ไม่ได้
มักคุ่นกับเจตยาแม้แต่น้อย อีกทั้งยังเกรงใจคุณแม่ของเด็กหญิงผู้นี้

ผอโรบมือทำนองว่าตามสบาย “เอาเลยคะน้อง พี่ฝากด้วย”
ก่อนจะหันไปยกคิวให้พ่อของลูก “ไม่ต้องไปส่งพล อยู่กะเพื่อนนี่แหละ”
แล้วหันไปกระซิบกระซาบกับภักที่ยืนอยู่ด้วยกัน.

“ระวังจะได้เพื่อนเป็นน้องเขยนะภักธ สายตาล่าเหยื่อของพล
เปิดปฏิบัติการแล้ว”

ช่วงเวลาทีภัสสรกลับมาเมืองไทย รณพลเที่ยวมาหาอีก

หลายหน บางทีก็พาเจตยามาเล่นหลังจากลูกสาวติดใจภัสสร จน
หญิงสาวกลับไปเรียนต่อเทอมสุดท้าย รณพลก็ยังติดต่อผ่านโปรแกรม
แชตอย่างสม่ำเสมอ โดยส่งความคืบหน้าต่างๆ เกี่ยวกับเจตยาที่กลายเป็น
เพื่อนสนิทต่างวัยให้หญิงสาวดู

ศุภโชคไม่เคยรับรู้ถึงความสัมพันธ์ใหม่ที่คืบคลานเข้ามาในชีวิต
คนรัก คิดแต่ว่าเมื่อภัสสรกลับมาแล้วอารมณ์ดีขึ้นก็ไม่อยากหยิบยก
เรื่องหมางใจมาคุยกันอีก ความคิดที่ว่าจะบอกรักหญิงสาวให้มันใจว่า
ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างคนสองคนคือความรัก ไม่ได้เป็นแค่
ความใกล้ชิดก็เลือนหายไป เพราะคิดว่าหญิงสาวจะรับรู้ได้จากการ
กระทำ หารู้ไม่ว่าความบาดหมางในอดีตฝังใจภัสสรตลอดมา และ
หล่อนคิดว่าการที่ศุภโชคไม่เปิดใจเคลียร์คือการหนีปัญหา จนวันที่
ทั้งสองคนเรียนจบกลับเมืองไทย ภัสสรก็ตัดสินใจยุติความสัมพันธ์

ระหว่างทั้งคู่

“โชค เราลองกลับไปใช้ชีวิตจริงๆ ไหมคะ”

“คืออะไรแพท”

ศุภโชคงๆ กับคำพูดของหญิงสาว แต่มือยังเก็บหนังสือลงกล่องเตรียมส่งกลับประเทศไทยทางเรือเดินสมุทรขนาดใหญ่

“แพทไม่เคยรู้เลยว่าโชครักแพทหรือเปล่า แพทไม่รู้ด้วยซ้ำว่าที่เราเป็นกันอยู่คือความสัมพันธ์แบบไหน โชคไม่เคยบอกรัก ไม่เคยขอเป็นแฟน บางทีการที่เราอยู่ด้วยกันอาจจะเป็นแค่ความผูกพันกันก็ได้ ถ้าโชคลองคบคนอื่นดูบ้าง เผื่อจะรู้ว่าแพทใช่ที่โชคต้องการจริงๆ ไหม”

“แพทจะเลิก? “ศุภโชคถามเสียงเรียบ แต่ในใจร้อนรุ่มเหมือนใครเอากองเพลิงมาสูมไว้

“แพทใช้คำว่าเลิกได้เหวอคะ ตอนนี้ความสัมพันธ์ของเราคืออะไร แพทยังไม่รู้เลย” ภัสสรทำได้ดี ไม่มีน้ำตาไหลออกมาแม้แต่หยดเดียวระหว่างพูด ทั้งๆ ที่ใจปวดร้าวไปหมด

“แพทพูดจริงๆ นะคะ แพทคิดมาตลอดตั้งแต่วันนั้นว่าโชคมีอะไรกับลิซ่าจริงหรือเปล่า แพทยอมรับว่าช่วงแรกๆ แพทเห็นหน้า ไม่อยากฟัง เพราะรู้ว่าตัวเองอารมณ์ยังไม่ดีพอ แต่หลังจากนั้นโชคก็ไม่เคยเคลียร์อะไรกับแพทเลย ทำเหมือนให้มันผ่านไป แพทอยู่กับความหวาดระแวงมาตลอดว่าจะเกิดเรื่องแบบนี้อีกไหม”

หญิงสาวก้มลงมองมือตัวเองขณะที่ศุภโชคนั่งแข็งเป็นหินไปแล้ว

“ลองดูนะคะโชค เมื่อวันหนึ่งโชคจะเจอผู้หญิงที่ทำให้โชคพูดคำว่ารักออกจากปากได้” ภัสสรอดไม่ไหว พุดไป น้ำตาก็เริ่มเอ่อมาคลอเบา แววดาเจ็บปวด แล้วหล่นก็ออกจากห้องไป ก่อนจะต่างคนต่างแยกย้ายบินกลับเมืองไทย โดยไม่ได้ปรับความเข้าใจกัน เพราะชายหนุ่มที่ตั้งตัวไม่ถูกเช่นกัน

ระหว่างช่วงเวลานั้นภัสสรก็บินกลับมาเรียนปริญญาโทที่อังกฤษ ต่ออีกหนึ่งปี ในขณะที่ศุภโชคเริ่มเข้าดูและรับผิดชอบธุรกิจของครอบครัว แต่ทั้งสองก็ยังติดต่อกันสม่ำเสมอ จนศุภโชคเข้าใจว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่ยังคงพอรักษาไว้ได้ ตั้งใจไว้ด้วยว่าเมื่อหญิงสาวเรียนจบกลับมา เขาจะขอหล่อนแต่งงาน และหวังให้ระยะเวลาที่ห่างกันพิสูจน์ว่าความสัมพันธ์ของพวกเขาคือรักแท้ เหมือนที่เขาพิสูจน์ใจตัวเองแล้วพบว่า ‘รัก’ คือสิ่งที่รู้สึกกับภัสสร แต่แล้วก็เหมือนฟ้าถล่ม เมื่อเพื่อนสนิทของเขาโทรศัพท์มาหา

“ไอ้โชค...นี่มึงอยู่ไหนวะ มึงจะแต่งงานหรือ ทำไมพวกกูไม่รู้เลยละ”

คำถามเป็นชุดแบบไม่เว้นจังหวะให้ตอบทำให้ศุภโชคตั้งตัวไม่ทัน “ทำไม มีอะไร” ชายหนุ่มได้แต่ถามกลับเสียงนิ่งๆ ออกจะงงๆ กับคำถามของเพื่อน เพราะเขายังไม่ได้เล่าให้ใครฟังว่าจะขอภัสสรแต่งงานหลังหญิงสาวเรียนจบ

“น้องสาวกูบอกว่าแพทจะแต่งงาน เพราะเห็นไปกินข้าวกับผู้ชาย แล้วผู้ชายสวมแหวนให้ แต่มึงยังอยู่ภูเก็ทไม่ใช่หรอวะ มากกรุงเทพฯ หรือไง ไม่บอกพวกกู จะได้นัดเจอบ้าง”

ได้ยินแบบนี้ศุภโชคก็รู้สึกเหมือนโดนค้อนทุบที่หัว เสียงวิ้งๆ ดังอยู่ในหัวร่วมนาที จนเพื่อนต้องตะโกนเรียกเสียงดังดังสติกลับมา

“ไอ้โชค! ยังอยู่เปล่าวะ”

“เออ อยู่ เดี่ยวค่อยคุยกัน ภูติตธุระอยู่”

...

วางสายไปแล้วสองชั่วโมงกว่ากว่าศุภโชคจะดึงตัวเองกลับมาสู่โลกความเป็นจริงได้ ชายหนุ่มเลื่อนกำหนดการงานทุกอย่างออกไป แล้วรีบขึ้นกรุงเทพฯ เขาร้อนใจมากเพราะเมื่อสองวันก่อนที่คุยกับหญิงสาว เจ้าตัวไม่พูดสักนิดว่าจะกลับเมืองไทย

ศุภโชคเดินคุ่มๆ เข้าบ้านของหญิงสาว ไม่สนใจเสียงไวววาย
ของแม่บ้านที่งว่งว่าชายหนุ่มผู้นี้คือใคร เมื่อเห็นภัสสรที่นั่งเล่นอยู่ในห้อง
นั่งเล่น เขาก็ปรี๊ดเข้าไปถามโดยไม่ให้คนที่ทำใจเขาแทบหยุดเต้นตั้งตัว

“แพท...เรื่องระหว่างเรา...มันไม่เหมือนเดิมใช่ไหม”

หญิงสาวไม่ตกใจ แต่แปลกใจไม่น้อยที่เขามาหาถึงบ้านแบบนี้

“โชค...เราเลิกกันแล้วนะคะ ตั้งแต่วันนั้น” ภัสสรหลุบตาลง จ้อง
มองมือเรียวกที่กุมอยู่บนตัก เสียงแผ่วเบาจนเจ้าตัวเองก็แทบไม่ได้ยิน

“เลิกกันเมื่อไหร่ ก็เราคุยกันเกือบทุกวัน” ศุภโชคเริ่มเสียงดัง
ไม่เข้าใจว่าความสัมพันธ์ของเขาสองคนสะดุดตอนไหน

“โชคไม่เคยขอแพทคืนดี ไม่เคยปรับความเข้าใจ ไม่เคยแม้แต่
จะบอกคำว่ารัก! “เสียงสุดท้ายที่ภัสสรพูดมาเหมือนคนระงับอารมณ์
ไม่อยู่

“แพทต้องการแค่คำพูดใช่ไหม! แล้วทุกอย่างที่เราสองคนมีมา
ตลอดสี่ปีละ ผมไม่เคยมีใคร ตั้งใจเรียนให้จบแล้วจะกลับมาดูแลแพท
แล้วนี่อะไร ผมต้องรู้จากคนอื่นว่าแพทรับแหวนจากผู้ชายอื่น ทั้งๆ ที่
เราคุยกันเกือบทุกวัน ผู้ชายคนนั้นเป็นใคร แพทจะแต่งงานกับมันหรือ
แพท! อย่ามาเงี้ยบใส่ผม ตอบมาเดี๋ยวนี้!” ศุภโชคแผดเสียงถาม
ประโยคสุดท้ายแบบเกรี้ยวกราด ระงับอารมณ์ไม่อยู่แม้แต่น้อย

“คุณพล เพื่อนคุณภัทร โชคก็เคยเจอ” ภัสสรตอบเสียงแผ่วเจือ
สั่น ไม่มีเหตุผลที่ต้องปิดบังอะไร เพราะเชื่อว่าเดี๋ยวคนอื่นก็ต้องรู้อยู่ดี

“อ้อ ใ้หน้าดี ลูกมาเฟีย เขาให้อะไรที่ผมให้ไม่ได้ แพทถึงทำ
แบบนี้” ศุภโชคโมโหหน้าแดงก่ำ ไม่เข้าใจว่าคนรักเห็นใจผู้ชายมีลูก
ติดนั้นดีกว่าเขาไปได้อย่างไร ทั้งที่เขารักและซื่อสัตย์กับหล่อนคนเดียว
ตลอดมา

“อย่าก้าวร้าวคุณพลนะ! แล้วรู้ไว้เลยว่าสิ่งที่คุณพลให้แพทคือ
เขากล้าบอกแพทว่าเขารัก ทั้งๆ ที่แพทไม่ได้อยู่กับเขา แต่โชคมีแพท

อยู่แล้ว โชคกลับไม่พูด ไม่พูดอะไรเลย แพทคุยกับโชคทุกวัน รอทุกวัน ให้โชคพูดคำว่ารัก คิดตลอดว่าถ้าโชคพูด แพทก็จะอยู่กับโชค ต่อให้ โชคจะทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น แพทก็จะยอมทิ้งความน้อยใจ แม้ว่า โชคจะไม่ขอแต่งงาน จนวันนี้โชคก็ยังไม่พูด! แล้วโชคจะให้แพทอยู่กับผู้ชายที่แพทไม่เคยรู้เลยว่าเขารักแพทหรือเปล่าหรือ!!!”

ภัสสรพูดจบก็วิ่งขึ้นบันไดบ้านไป ทิ้งให้ศุภโชคยืนจมอยู่กับความเจ็บปวด พร้อมตั้งใจไว้ว่าเขาจะไม่มีวันให้ผู้หญิงคนไหนมาทำให้เขารู้สึกแบบนี้อีกแล้ว!